

# КАРПАТСКА РУСЬ

## KARPATSKA RUS'



Ч.4 АЛЛЕНТАУН Н-ДЖ. 2005, ALLENTOWN NJ. 2005, VOL.LXXVIII, NO.4

### Село зникло з лица землі

Пише Григорий Кунцик

Мое родне село называлося Біличне. Положене оно меже пологистими горами, покритими глибокими лісами і буйними травами, при самій границі двох славянських держав — Чехословаччини



Григорий Кунцик,  
Шелтон, Конн.

і Польщі. Село Біличне належало до Грибовського повіта, на Лемковині.

Як по одній, так і по другій стороні той Чехословацько-польської границі жили лемки, або руснаки, як они ся сами называли, і як их называли сусіде, по польській стороні поляки, котры жили подальше от границі а по чехословацькій стороні словаки, котры так само жили подальше от границі. Назва "лемки" або "руснаки", котры жили в одній неперерывной групі попри границю, доказувала, што они етнографично походять от руського кореня.

Так, як мое родне село было при самій державній границі, і наші поля і наші луги сходилися с полями і лугами лемков из села Цигелки, Фрички і Питровы по другій стороні границі, так і мы разом сходилися, знали едни другых, шанувалися і ридилися. Коли мы на ярі орали наші поля, то наші коні навертали ся уж на заграничній землі, а их коні на нашій землі. За границю мы ходили до них до церкви, они приходили до нас. На забавы то само. І до женячки доберали зме собі пары так, як і в своїй державі. Граница была поставлена на наших полях, но меже нами душевно і культурно не было жадной границі, мы жили

в згоді, взаємно любилися, помагали собі і уважали друг друга.

По нашій стороні в державі село Біличне граничло с Избами, Ріпками, Ганчовом, Высовом. До Біличной належит една сторона горы Вацьковой, котра знана не лем по своїй високості, но і по стародавній лемковській історії. С под той горы выплывають дванадцять жерел холодної і чистої воды, котра сходилася в одну быстру річку і плыла собі ку селу Избы. Избяне называли тоту річку Біличнянком в честь нашого села. Но коли она назберила до себе много других меньших і больших поточков і річок і пришла до Грибова, то ту уж называли тоту ріку Білом.

В 1934 року панське польське правительство перемінило назву мого села из Біличной на Малы Избы, бо им так лекше было выгваряти. Но в 1937 навернули стару назву села, бо тогды і ріку треба бы им перемінити на Малу Избу.

Найблишчыми торговими місточками коло нас были: Крыница, Грибов, Устье Русске на польській стороні, а Бардиов, Зборов і Габолтов — по чехословацькій стороні. Там мы ходили на ярмаки і до тых центрів нам были не лем всі дороги, але і стежки знаны.

Церковь мы мали мурувану с каменя, обілену, што ей видно с далека. На вежі была установлена година, котра ведлук сонця указувала який час дня. Церковь была огорожена каменным муром, за котрым росли тінисты, барз стары липы. До ограды церковной через старинну каменну фіртку переходилося.

В 1887 року, коли вставляли новий престол, под старым престолом была найдена записка, котру затримал у себе Теофий Ядлош, котрый был в тоты часы церковником. Як я служыл в нього в 1912 року, он мі показал кусок от старости жолтого папера, на котром было записано — "сей Дом Божий сооруженый в 1351 году". Майстром будовы был Янош Дзвонек. Газдох было шестьох: Балицафский, Назар, Зметанка, Білий, Малютич, Юришак.

Далій буде.

Вершы выбраны из поэзии  
"Нашы Родны Бескиды"

Народна дума-пісня.

Заквитали на Бескидах сады як калина,  
Не така як давно была, Родна Лемковина!

Бо побіда на Бескидах за народну волю,  
Приманила лемкам зраду, народну неволю.

Жаль і тугу ми носиме, за нашу країну,  
Бо зранили в саме серце, родну Лемковину.

Польска влада нам русинам, судьбу вирішила,  
На выгнаня лемкам долю, силом накінула.

Пришол приказ с Ясної Гуры, як шаркан с Магуры,  
"Зберайтесь пречь русіны, гын в даль на Мазуры".

Таж мы за тя родный краю, в борбі кров проляли,  
Но за нашу вірну дружбу - неволю нам дали.

Зруйновали наші села, законы створили,  
Заборону на поворот, лемкам поставили.

Остали там в гробах кость, борцев за свободу,  
Яку паны зрабовали нашому народу.

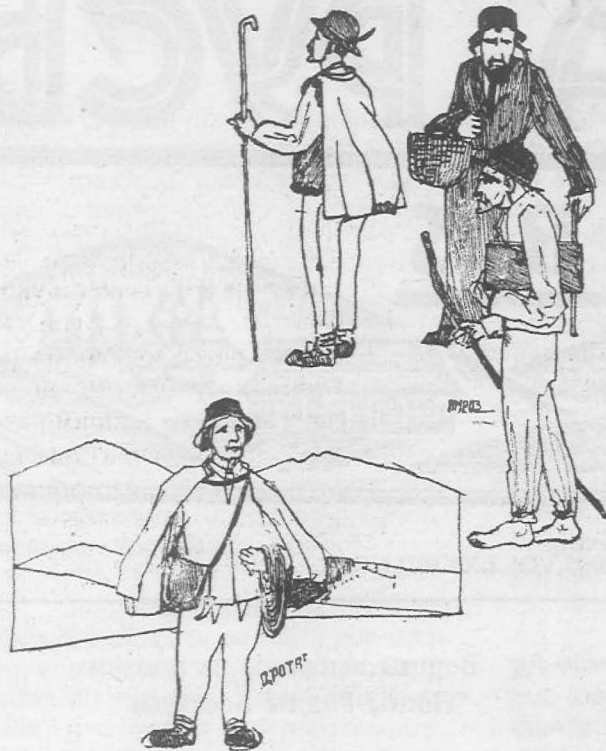
Ой ты любя земля наша, ты нам родна мати,  
Днесь за твою горьку судьбу, мусиме плакати.

Предкы землю на Бескидах, нам в спадку отдали,  
За нияку ціну в світі, дати не казали.

Ой ти любя Лемковина, наш родимый краю,  
Чом так долго нам чекати?  
Свободу не дают!

А.А.Ц. Лемко от Прадіда

П. ЛЕМ



## ШТО ПИСАЛОСЯ О ЛЕМКАХ 100 РОКОВ ТОМУ НАЗАД

V

Были не дуже рідкы випадкы, кедь в дорозі люде хворіли на ружны хвороты, а часом вмерали. Хоц на Венграх браковацо робочых рук и мож было позостати на роботу на полный рок, но Лемко не мог промінати свои красны горы, чисту водичку на равнины и повертал до дому, хоц бы навет дуже хворым, хоц бы и для смерти. Длтяго то не ест дивна и гнеска тотта велика туга и любовь Лемков до наших гор Карпат, нашей прекрасной Лемковщины.

Еднак, як дале пише Н. Попов, Лемкы маюот ище другой способ дохода: они робят лопаты, вилы, вялкы, гонты и др., котры розвозят по долинах помеже своих сусідов и продают. Дуже способны Лемкы до кошынья травы або овса.

“Лемкы, як и весь народ русский, дуже любят співати. Жнет ли женщина, гребет ли сіно, доит ли корову, або мелет на жорнах всегда сопровождают свою работу пініем. Дівчата при всяком занятии и во всяке время поют. Они молчат только тогда, когда от пісни удержуют их присутствие посторонных, или домашне горе, або яке друге обстоятельство. Удивительно, як они при жатві, б дучи принуждены цілый день нагибаться до земли могут співати. Поют всі в один голос, не мішая друг другу. Особенно хорошо поют, когда жнут при місяцу. Тихий вечер, чисте небо, ясный місяц, свіжий воздух уже сами в собі маюот столько прекрасного, што наполняют душу сельчан радостным и тихым чувством.

Як уж было сказано Н. Поповым, приведенны свадебны обычаи не всяды еднаковы для всіх горцов, и зато и не всі моменты характерны для Лемковщины, еднако вцілом, прекрасны и красочинны обычаи,

говорящы о высокой культуре наших предков. Як и другим празденствам, свадьбі придавалася особенна торжественность.

Особенно трогательны и благородны, то благодарение матери и отца и получение от них благословения перед уходом под вінец. Троекратный поклон родителям выражают сердечну благодарность молодой и молодого за воспитание и недосланы дни и ночи, за их родительску к ним любовь. Дуже важна также необходимость получения благословения на новый путь житья, без котрого нова жизнь для молодых немислима. Слезы матери и дочери, то не часть ритуала, то искренны слезы матери, котра благословит любиму дочь, дуже дорожит ей судьбом и желат ей самого прекрасного, с другой стороны дочь, вступаючи в самостоятельную жизнь неизвѣстну, волнуящо переживает, таж мати всегда была рядом с ньом, а сейчас ей пристоит нова, самостоятельна жизнь. Весь свадебный обряд с начала до конца интересный, народный, веселый, отражающий жизнь и нравы горцов. Крім того, в свадебном обряді жителей Карпат очень много общеславянских черт.

Переходячи к обычаям похоронов, Ниль Попов пише: При похоронах замѣчательно только слідуяще: послі того, як священник благословит покойника в могилі каждый з родственников и запрошенных гостей бросает на гроб горсть земли. То основлюется на древнеславянском обычаю накладывать на могилы дорогых покойников холмы (могилы або курганы). Розуміється, што также, як и у других славян у горцов при похоронах, як при свадьбі и крестинах, необходима водка, горілка.

Хоц о похоронах Ниль Попов сказал и не много, но отмітил едну, сильно характер-

ну черту свойственну древнеславянскому обычаю, то ест насыпувати на могилы курганы. Тот обичай мы встрічаем на Україні во время козачества, котры на могилы заслуженых и отважных козаков шапками насыпували громады курганы. В послідне время тот древнеславянский обичай сохранился у нас только символически. На могилу насыпют груды земли не для того, штобы насыпати курган, а лем послідный раз проститися с покойником. И тут мы видиме живучость древнеславянских обычаев в нашем народі, што ище больше убѣждает нас в том, што именно Карпаты были прародином славянства.

Так Ниль Попов закончуе первый розділ, в котром дае общу характеристику обычаев для всіх жителей Карпат, то ест лемков, бойков и гуцулов. Если же конкретизовати описаны гденекотры обычаи, як свадебны и другы, то они больше характерны для Лемковско-Бойковского пограничья, або центральной части Карпат.

Затым Ниль Попов останавливается на обычаях характерных Бойкам. Тут он описуе одежду, постройкы и способы жизни.

Гуцулов Ниль Попов изображает дуже сильными, веселыми и радостными. Описуе характерны особенности поживы, род занятий особенности свадебных обрядов, одежды и другы характерны черты присущы лем гуцулам. И наконец, Ниль Попов, самым большим розділом переходит к Лемкам, або сіверным горцам, як он их называет.

Их имя, пише Ниль Попов, не произошло ни от містности, ни от племенных свойств, но от слова ними употребляемого: “лем”, в значении “лишь”. Такое пояснение може показаться странным, но тым не меньше оно справедливо. Слово “лем” не ест русске, а славянске, и крім лемков ни еден русский його не употребяе. Оно должно было поработит слух других русских, котры и теперь сміются над тым словом и дают от того слова и само прозвище цілому племени. Сами лемкы никогда не называли себе тым именем, а просто Русскими, и даже не всі знаюот о том, як зовут их другы. Гдеколи их называют по их верхней одежі — чуганцами або куртками. Точно так же и Бойкы зовут себе Русскими, уважаючи прозвище данне им другыми, обидным для себе.

Тут треба отмітити, што за сто літ зашли зміны, бо хоц лемкы, як и сто літ тому назад называют себе русскими або руснаками, то на равні с тым и назву “Лемко” днеска кажзый с гордостью бесідуе, кедь иде річь о нашем народі або о особі. В литературі ужывае “История Лемковщины”, “Лемковска материална и ду-

ховна культура”, “Лемковска бесіда”, “Лемковска литература” и так дале. Так само, кедь другы пишут о нас, то тым употребяют слово “Лемкы, Лемковщина або Лемковина. Так што хоц лемкы, як и сто літ, называют себе русскими и тым именем дуже высоко дорожат, за што, як в Першу так и в Другу Світову войны понесли великы жертвы, то слово “Лемко” твердо употребяе для обозначения себе, народа и территории, с котрой походиме.

Вообще о лемках далі пише

Н. Попов — нада сказать, што они народ добрый, сохранивший чистоту нравов, народ, котрый, живущи в хижинкы далеко от житейских бурь и страстей, придерживается своей віры, любит свой обряд, красиво строит и украшает свои храмы. Религиозный дух лемка ограничуется в його ежедневной жизни и обычаях. Живое религиозное чувство, сильна віра иміюот благотворительное влияние на жизнь нравственную.

Потому понятно, от чего у лемков мало преступлений. Злодійов даже совсім ніт. Лемко в состоянии красти лишь щепочку соли або ремень, и то если находится в крайной нужді, о больше крупном воровстві между лемками не слышать”.

Мы гордимся тым, же як пише Н. Попов меже нашими предками не было преступлений, люде сохраняли чистоту нравов, чому може позавидовати нееден народ.

Дальше Н. Попов пише: С такою же любовью привязанный Лемко к землі, котру обраблят, на котрой жие. Только крайна нужда, неурожай, або недостаток приюта могут побудити його оставити родину и підти в чужу сторону за заробками. Освященный хліб в своей хаті, для него смачнійший, чым пшеничный на чужбині. Много приміров было, што Лемкы имівшие на чужбині хороше состояние, проживши там много літ и привыкшы, собравшы некоторое количество денег (гроша) возвращались домов, и считали себе счастливыми, што могли істи на отеческом столі тот хліб, котрым мати когда то их кормила.

И действительно, хотя земля неплодородна, народ бідный, еднако природа прекрасна, люди добры, прямодушны, сердцем откровенны.

Як видно с повысшого, мы вправі гордимся нашими предками, нашим племенем, котре, живучи в надзвычайно трудных обставинах впытало в себе так дуже прекрасных черт. Правда, честность, челоичность были спутниками наших предков. Тоты чудесны черты позостали в нашем народі до днеска, и нерідко были выкорыстаны чужыми народами.

# Никифор Дровняк

Выстарчит вам назвати имя Никифора и каждый человек, старик и дитина в Польши знает, о ком говорите. Все зараз знают, же говорите о Никифоре Дровняку, славном лемковском малярю-самоучке из Крыницы. Выстарчит

абы пояснити силу його таланту и способностей, чого он таким есть. Никифор, котрого знали лем крыничане, стал славным на всю Польшу, а навет крочыл своим славом поза ей границі и нанол собі місце в артистичных галереях Лондона, Парижа и

фантастичный для нього світ, Никифор начал малювати. Але он малювал уж не согласно того, як святы были описаны в книгах. Он представил собі, што ище дивнейшы святы существуют, то их малювал, но согласно його понятю святы мусли озератися на земны потребности, то штобы охоронитися им, наприклад, от дожджу, носили парасоли, їздили по модерному в автомобилях и т. п. Лем тех отмалюваных святых познате, но тех, котрых придумал сам Никифор, не познате. Таких святых называют Никифоровыма святыма.

С дитинства, як и його мати Евдоха, Никифор провадил свое життя жебрачо, но задармо хліба не хотіл їсти. Он ходил от газды до газды, малювал, што пришло до головы, и зато газда дал му їсти, кинул даяку приодіву, переночувал. Літом ишол к здройовиску, где было полно паньства. Они цікавилися ним, кидали му по грошу до мисятка, в котром Никифор выставял надпись "я сирота", хоц уж до 60 літ му доходило.

Трудно представити собі, як Никифор пережил Першу и Другу світовы войны. Єдно певне, же добрых часов для него не было. Говорят, што до 1945 року он жил в крыничного дьяка Гриняка. Но тот вышел на переселение до Советского Союза и Никифор остался сам, майже без лемков, бо велике большинство крыничанов вышли разом с Гриняком. Но в 1947 року Никифора, разом с другими лемками польске правительство на силу жене на запад до Щецина, яко страшно "небезпечно" для судьбы польской державы.

Далій буде.



Никифор в розмові з любителями лемківской культуры. Крыница, 1960р.

вам показати, где небудь кусник його малюнка, як вшитки скажут, што то работа Никифора...

И так, фигура на половину глухого, с трудном вымовом лемка, сына бідной служниці, а радше глухонімой жебрачки, выросла быстро, як блискавица, полетіла, як спутник. Он вошел в сердца и мысли народа, як легендарна поезия, бо його талант и есть поезиом в артистичном світі.

Близко 60 літ тырался Никифор помеже гуляючы тлумы богатых курортников, котры сезонами сходилися в Крыницу барже из всіх закутков світа. Никто не пошпотался на Никифоре, котрый от вчас рана выходил из своей пивниці, сідал на мурку коло дороги, послинюючи пенсель, малювал дивны фигуры святых с парасолями, небывалы структуры будов, храмов и городов. Никому не были потребны непонятны малюнки на папериках, оправках, урывках из газет, на пуделечках от сірников.

Проходяще мимо паньство нераз гурмом обступяло го посмотреть на роботу, посміялися над ним, пожартували и отходили. В своих жартах и насмійках назвали го Матейком, величайшим польским артистом минувшого столітия. Правдивого призвища и так не знали. И сам Никифор того непевный. Йому не был кто повісти, бо мама не говорила совсім, няня не знал. Напевно лем люде крыничане, котры знали його маму, повіли му што пишесь Дровняк.

Аж в остатных десятиох роках, коли Никифор склонился к своей старости, перестрадал голод, холод и поштуркуванья, судьба так загадочно повернулася, як загадочным остаются його малюнки и он сам. Много о ньом было уж сказано и написано, но все ище замало знают за нього, все ище не добралися до середины,

Риму.

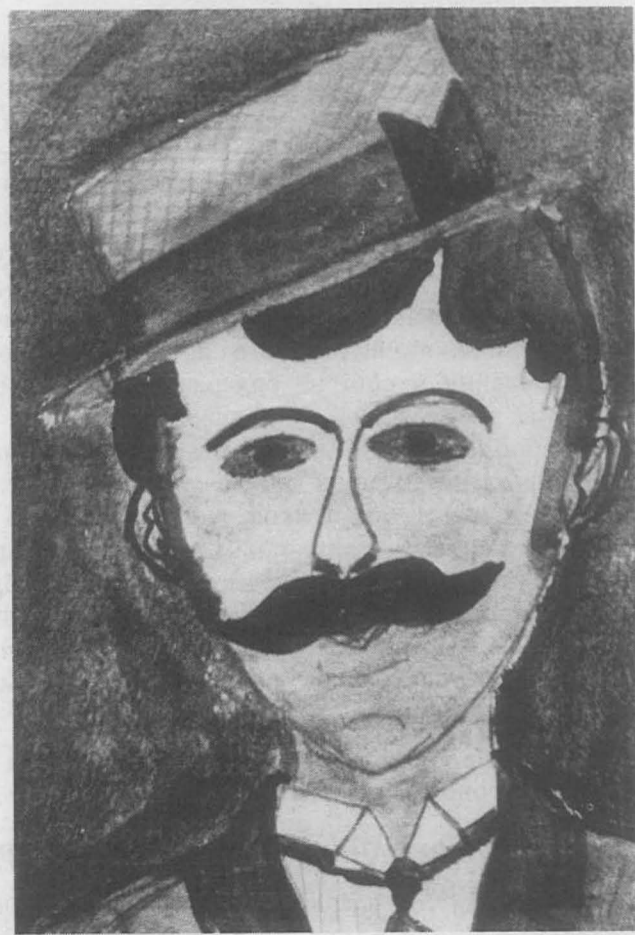
Ніт хибаль в Польши газеты, або журнала, котры не писали бы за Никифора, котры не поміщали бы його рисунков. За каждый раз, коли Никифор возме участь в даякой выставкi, то уж всі газеты и журвалы напишут о том дивном, безмовном Никифоре. В хронике в театрах, тоже показывают го с його рисунками и доказуют, што Никифор "бодай же наславнейший маляр Польши".

И не диво, не грамотный, не бесідливый, "незаконнорожденный" бідак, николи не видівший студия, не знавший, што то значит освічена и огрїта комната, получил признание высоких критиков арту в культурных центрах світа.

## БИОГРАФИЯ НИКИФОРА

Мати Никифора Евдоха была глухонімом жебрачком, непридатном до жадной службы. Жила она в нижной Крыници селі. Отцом йому был випадковый мужчина, котрого, быти може, сама Евдоха лем раз в жытью встрітила. Великий тягар послі той встрічы упал на руки бідной Евдохы, котрой треба было кормити и ховати малого Никифора, опікуватися им. Не могла научити го бесідувати, бо сама не бесідувала. Не было кому заопікуватися Никифором и дати му даякий притулок. О школi уж ніт, што вспоминати. Не ходил до школы, не зна читати, ани писати, а природа одарила го быти великим и дивным артистом.

Штуком малярства Никифор лереялся, коли раз на отпусті в Крыници стратился мамі и за людьми зашел в церковь, где увиділ добрых артистов чудесны малюванья, прекрасну різьбу иконостаса и алтаря, и где в тот час совершался чин службы Божой, совершаный парудесять священниками. Штобы запечатлени на вікы тот чудесный, не понятный и



АВТОПОРТРЕТ. Акварель художника Никифора из собрания львовского музея.

ПЕТРО С. ГАРДЫЙ

## МОЯ ПОДОРОЖЬ НА ЛЕМКОВЩИНУ

Продовження з газети КР № 3.

Будучи предсідателем Лемковського Реліфового Комітета, по нараді с передовими людьми в нашій еміграції, я рішив скликати зборання членів того Комітета, котрі ще залишилися в живих. Зборання відбулося в місті Юнкерсі в початку цього 1957 року. На тому зборанні було вирішено розпочати діяльність Лемковського Реліфового Комітета, складено програму, і вибрано новий склад членів правління. Першим кроком нашої діяльності було постановлено вислати делегацію нашого Комітета до Представителя Польського Правительства в Вашингтоні і там спільно детально роз'яснити становище нашого народу, справи його виселення, його сучасні проблеми і бажання повернутися в рідні землі в Карпати. При цьому було встановлено, що якщо в результаті нашої зустрічі Польське Правительство виконає бажання лемківського народу, то є — розрешити йому повернутися, покрити витрати повернення і забезпечити їх бодай якими початками до нової господарки, то Лемківський Реліфовий Комітет прийде організованим способом до допомоги. Лемківський Реліфовий Комітет, маючи за собою симпатії і бажання, можна сміливо сказати, всієї нашої еміграції із зелених Карпат, на ціль відбудови Лемківщини, може організованим способом зібрати один мільйон доларів, за котру цю суму будуть куплені матеріали і механізм, потрібні при відбудові знищеного війною і десятилітнім виселенням рідного краю.

Для цього то пан Д-р С. Пыж написав лист до Польської Амбуллади в Вашингтоні з проханням надати аудієнцію делегатам Лемківського Реліфового Комітета, а тим часом підготував прохання-меморандум, в котрому викладено скарга на несправедливе виселення, прохання про повернення лемків до Карпат і пропозиція організованої допомоги.

Довго ми чекали відповіді із Польської Амбуллади в Вашингтоні, але Комітет нашого листа ніколи не отримав. Тим часом Д-р С. С. Пыж несподівано помер. Наступного дня після поховання Д-ра С. С. Пыжа я вирішив довідатися, чи Польський Амбулладор дав відповіді. Питання було надіслане телеграфічно. Минуло знову три тижні, але відповіді ніколи не було отримано.

## ПЕРВА ПОЇЗДКА В ПОЛЬСКУ АМБУЛЛАДУ В ВАШИНГТОНІ

Так дня 25-го липня цього 1957 року я, Петро С. Гардій, Прот. Йосиф Федоренко і редактор газети "Карпатська Русь" Николай Циляк, зашли ми особисто в Вашингтон до Польського Представителя, аби ознайомити його з програмою нашого Комітета.

В Вашингтоні вантажник замість до Польської Амбуллади по помилці доставив нас до Польського Консульства. Ми запитали за Амбулладором. Нам сказали, що він перебуває в іншому секторі міста, але зайнятий і прийому не може надати. На нашу прохання він уповноважив іншого секретаря Амбуллади Яна Вітека вислухати нашу потребу. По довгому розмові нам стало ясно, що Польська Амбуллада не відповіла на лист Д-ра С. С. Пыжа. Він пояснив, що в Амбулладу приносять і надсилають багато різних резолюцій і меморандумів, котрі частіше, як ні, нікого не представляють, ані ніякого доброземства в собі не містять, просто безцінне папір.

"Ми знаємо про це, — сказав Ян Вітек, — що лемкам була зроблена кривда, але не ми були в той час в Правительстві. Виселення лемків десь так боляче для вас, як і для нас, але воно не служить ані добру лемків, ані поляків. Але із вашої бесіди видно, що ви йдете до нас з добрим наміром допомогти, і це добре намірення може дати нам добрі результати. Підготуйте нам, крім меморандума, конкретні пропозиції вашої допомоги, а я підготую для вас зустріч з Амбулладором, де всі питання будуть детально розглянуті і згідно їх цінності — оцінені".

Тоді нашої зустрічі нам були відкриті двері до дальших переговорів нашої діяльності.

## ПЕРЕДАЧА МЕМОРАНДУМА Л. Р. К.

На основі тієї зустрічі, нами була підготовлена детальна програма нашої допомоги і приєднана до меморандуму про дозвіл лемкам повернутися в свої рідні села. Так дня 11 жовтня ми троє вище згадані, вилетіли літаком назад до Вашингтона до Польського Представительства для остаточної передачі Меморандума-Прохання-Програми, котра була прийнята для перевірки Польським Правительством в Варшаві.

В часі нашої присутності в Польському Консульстві випадково приймали свого Міністра Загальнодержавних Діло Адама Рапацького, котрий був повідомлений про присутність лемківської делегації. Це була велика новина для нього, як і для нас.

При нашій візиті в Консульстві мені була вручена віза для відвідин Польщі і передана дуже потрібна рекомендація, що до зустрічі відповідальних представителів Польського Правительства, котрі можуть сприяти моїй місії.

Того самого дня наша делегація була прийнята в Радянській Амбулладі, де ми були любезно зустрічені секретарями Ю. П. Лехановим і Н. І. Курочкиним і мені теж була вручена віза для відвідин Радянського Союзу. Крім іншого, ми порушили питання про безкоштовну пошту пакунків на допомогу лемківським переселенцям в Радянському Союзі. (Всі згадані документи були вже надруковані в наших газетах "Карпатської Русі" і "Правді", так що не кінцем є їх повторити.

Далі буде.

## КУМОВА ВЕЧЕРЯ

Людище відповіли,  
Молитися, полігали,  
Всяди в селі тихо було,  
Уж лем в корчмі ся світило.

Честні люди полігали,  
Котрі весь день працювали,  
Лем п'яці не лігають,  
В корчмі п'ють, гуляють.

Газдове ся барз старають,  
Же хліба, пашы не мають,  
Стараються во дні в ночы,  
Не можуть приперти очы.

П'яков жєны біднятка  
Поприкрывали дітятка,  
Але сами не лігають.  
П'яков мужов чекають.

Уж коло полночы було  
И лем в корчмі ся світило,  
Качмарє уж сьнуваны,  
П'яков вон выдрывали.

Лізут мурчачы, дудручы,  
Гев-там ся затаючи,  
Нараз брыдко зарычали,  
Люде со сна ся зрывали.

Василь выбіг на улицю,  
Мал в руках грубу палицу,  
А луп, луп, луп — по кумови,  
Кум гнет прийшов до розумови.

"Кумцю! кумцю, што думате?  
Мабуть я не познаєте!  
Я прийшов вам заспівати —  
Вы так вышли я витати?"

"Вы не кум, але потвора,  
Рушайте прочь с мого двора!  
Честні люди спочивають,  
Не по ночах гуляють!"

"Куме, куме розум майте,  
Не сердтеся, не гнівайте,  
Я согрешыл-пробачте,  
Вину отпустити рачте..."

"Но идте с богом кумичку,  
Поздравте свою женичку,  
Жебы ся уж не старали,  
Бо вы вечерю достали".

Иван одышов дудручы,  
Василя проклинаячы,  
"Не кум, но збойца проклятий,  
Бог мусит го покарати.

Дал мені он, дал вечеряти,  
Буду долго памятати,  
Палицу на мені поламал,  
Бодай дагде каркы зламал.

Он тогда мусил ся встечи,  
Як катувал мои плечи,  
Болесть моя превелика,  
Боже, скар того збойника!

Може жєні повідати,  
Як кум дал мені вечеряти...  
Попам'ятам долги часы —  
Мам на хырбеті кобасы!"

Иван так ишол дудручы,  
Пришел домів стукаючи,  
Жєна двері отворяла,  
А мужа ся звидувала:

"Чом так стукаш, мужу милый?  
Ачей дагде ты побили?  
Я до тепер тебе ждала,  
Вечероньку пригривала!"

"Дай мені покой, я уж сытый,  
Ах я прегрозно побитый...  
Стель, стель скоро, мушу лячы,  
Пообзерай хырбет, плечи!"

Жєна хырбет обзирала,  
Прегоренько заплакала;  
"Ах газдо, што же ты зробил,  
Што тебе так ктоси побил?"

На скоро рянды мачала,  
И на хырбет прикладала.  
Иван стукати перестал,  
Дримал, дримал тай и заспал.

Уж газда спит, але жєна  
Вздыхат плаче розжалена:  
Їй газда едностай пие,  
Прийде п'яний — жєну бие...

Біда на ньо, хоць ніяка,  
Про того газду, п'яка,  
Но што же має почати  
Лем до смерті с ним капати...

Біда, пребіда на світі  
С плаником п'яком жити.  
Їго жєна трапєница,  
Превелика мучєница.

Александр Павлович